

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **R. M.,**
bytem X,

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,**
sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, čj. ZKI PR-O-69/1077/2019-6,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Katastrální úřad pro Středočeský kraj rozhodnutím ze dne 30. 8. 2019, č. j. OR-656/2018-210-42 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl takto:

„1. Nesouhlasu s neprovedením opravy ze dne 26. 3. 2019, podanému paní R. M., se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013, o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů.

2. Parcela katastru nemovitostí parc. č. Xa v katastrálním území H. p. M. bude i nadále vedena s vlastnickým právem pro Českou republiku, s příslušností hospodařit s majetkem státu pro Státní Pozemkový úřad.“

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dál jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobkynino odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že zjištěné nesrovnalosti v evidování pozemků p. č. Xb, Xc, st. Xd a st. Xe v katastrálním území H. p. M. (všechny dále uvedené pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území, není-li uvedeno jinak) nepředstavují zřejmou chybu v katastru nemovitostí podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013, o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „katastrální zákon“). Nelze je tedy opravit podle § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění vyhlášky č. 87/2017 Sb. (dále jen „katastrální vyhláška“), na základě původních výsledků zeměměřických činností nebo původních listin pro zápis do katastru nemovitostí. Nebyly dohledány listiny, které by svědčily o vlastnickém právu žalobkyně či jejích rodičů k pozemku p. č. Xa, a žalobkyně žádné takové listiny nepředložila.
3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 31. 1. 2020 u Městského soudu v Praze domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Usnesením ze dne 4. 5. 2020, č. j. 8 A 13/2020 – 40, městský soud věc postoupil zdejšímu soudu.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně namítá, že správní orgány nevycházely z obsahu všech listin a zjištěných skutečností a že nevypořádaly její námitky uplatněné v průběhu řízení. Hranice pozemku p. č. Xb musely být známy již v souvislosti se zpracováním geometrického plánu z roku 1942. Žalovaný sám uvedl, že ještě před zaměřením v roce 1940 byl tento pozemek v terénu vyznačen mezníky. V této podobě jej zakoupila první nabyvatelka, paní P., na základě tržové smlouvy ze dne 29. 4. 1942. To podle žalobkyně prokazuje, že hranice pozemku p. č. Xb byly známy i právním předchůdcům jejích rodičů, kteří pozemek oplotili v těch hranicích, o nichž se dozvěděli od předchozích vlastníků, nikoliv tedy z výsledků geodetických prací pro zpracování geometrického plánu z roku 1958.
5. Žalobkyně má za to, že zápisy do evidence nemovitostí podle obsahu Jednotné evidence půdy (dále jen „JEP“) a při komplexním zakládání evidence nemovitostí (dále jen „KZEN“) v období let 1958-1988 vykazují závažné nesrovnalosti se znaky omylu jak ve výsledcích zeměměřických činností a ve výměrách pozemků, tak v zápisech vlastnického práva.
6. Žalobkyně upozornila na to, že při zpracování geometrického plánu z roku 1958 nebyl vzat v potaz geometrický plán z roku 1942, který jednoznačně v terénu stanovil vlastnickou hranici pozemku p. č. Xb o výměře 1 137 m². Při zavedení JEP a následně KZEN tehdy odpovědný pracovník neposuzoval správnost takto vyhotoveného geometrického plánu. Žalobkyně je přesvědčena, že katastrální úřad pochybil také tím, že po zpracování zeměměřického záznamu č. Xch pominul výsledky předchozích zeměměřických činností, zejména geometrického plánu z roku 1942. V důsledku toho vytvořil nový pozemek p. č. Xa s vlastnickým právem pro Českou republiku.
7. Žalovaný se dále měl dopustit nesprávného výkladu § 36 katastrálního zákona a § 44 katastrální vyhlášky. V daném případě totiž došlo při zpracování geometrického plánu z roku 1958 i v tehdejší evidenci JEP a KZEN ke zřejmému omylu spočívajícím v nepřesnosti podrobného měření i zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a

výpočtu výměry pozemku p. č. Xb. Tyto nedostatky lze podřadit pod pojem omylu ve smyslu judikatury správních soudů. Jedná se tedy o chyby v důsledku předchozích chyb a omylů při obnově katastrálního operátu. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesprávné, přičemž neodpovídá zásadám činnosti správních orgánů.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svá zjištění z napadeného rozhodnutí s tím, že trvá na jeho správnosti, pročež navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále sdělil, že součástí tržní smlouvy ze dne 26. 6. 1958 nebyl žádný geometrický plán zmíněný žalobkyní. V dokumentaci katastrálního úřadu je pouze náčrt z roku 1965. Nejsou v něm však označeny díly č. 11 a 12, jelikož tento náčrt byl vyhotoven pro oddělení stavební parcely p. č. Xd z části parcel p. č. Xb a Xf až v roce 1965. Tudíž ani tento náčrt nemohl být součástí tržní smlouvy z roku 1958. Žalovaný dále sdělil, že v období operátu JEP byla v oblasti dotčeného pozemku provedena rozsáhlá parcelace zaznamenaná v geometrickém plánu z roku 1958. Ten však vyšel z geometrického plánu z roku 1942, neboť přesně stanovil jednotlivé díly původních parcel, které tvořily nové parcely. Hranice nově vzniklých pozemků musely být v terénu rovněž vyznačeny, neboť rodiče žalobkyně si podle tohoto vyznačení oplotili pozemky označené v geometrickém plánu z roku 1958 jako staveniště č. Xh a Xg. Nejednalo se však o původní mezníky na hranicích pozemku p. č. Xb. Staveniště č. Xh bylo dále evidováno jako pozemek p. č. Xf a staveniště č. Xg jako pozemek p. č. Xb. Geometrické a polohové určení nového pozemku p. č. Xb bylo odlišné od určení původního pozemku p. č. Xb (viz grafika v napadeném rozhodnutí).

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice setrvala na svém procesním stanovisku. Dodala, že její rodiče nabyli vlastnické právo k pozemku p. č. Xb za kontroly tehdejšího příslušného správního orgánu, aniž by vznikly jakékoliv pochybnosti o předmětu převodu. Realizovaná přeparcelace území a následný vývoj změnily bez vědomí právních předchůdců žalobkyně průběh vlastnické hranice pozemku p. č. Xb v rozporu s geometrickým plánem z roku 1942. Žalobkyně trvá na tom, že pozemek p. č. Xa byl neoprávněně oddělen z pozemku p. č. Xb, který řádně nabyli její rodiče.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.
12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalobkyně vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalovaný pak udělil souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Dne 5. 12. 2018 žalobkyně podala žádost o opravu chyby v katastrálním operátu. Uvedla v ní, že pozemek p. č. Xb byl rozdělen na pozemky p. č. Xb a Xf. V rámci digitalizace

vznikl pozemek p. č. Xa, který je zapsán ve vlastnictví České republiky. Není však zřejmé, proč tento pozemek vznikl. Žalobkyně se domáhala, aby katastrální úřad provedl opravu chybného průběhu vlastnické hranice pozemku p. č. Xf tak, aby její průběh odpovídal stavu, v jakém tento pozemek nabyli rodiče žalobkyně v roce 1958.

14. Katastrální úřad vydal dne 7. 3. 2019 oznámení o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí, neboť zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že žádost žalobkyně je nedůvodná.
15. Žalobkyně dne 26. 3. 2019 vyjádřila nesouhlas se závěrem katastrálního úřadu, přičemž zopakovala své stanovisko ze žádosti.
16. Dne 2. 4. 2019 katastrální úřad oznámil žalobkyni zahájení řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu a poučil ji o jejích právech podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
17. Dne 30. 8. 2019 katastrální úřad vydal prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že vyhotovil neměřický záznam č. Xch, kterým rozdělil parcelu p. č. Xf evidovanou bez listu vlastnictví. Tuto parcelu rozdělil tak, že první část je nadále označena jako p. č. Xf a tvoří ji zbytková část parcely bývalého pozemkového katastru p. č. Xb. Druhá část je nově označena jako parcela p. č. Xa a odpovídá části parcely bývalého pozemkového katastru p. č. Xc. Parcela p. č. Xf byla zapsána podle pozemkové knihy do vlastnictví M. H. a Z. H., rodičů žalobkyně (oběma náležel spoluvlastnický podíl ve výši id. ½). Vlastnická práva k parcele p. č. Xa byla zapsána podle pozemkové knihy pro Českou republiku. Obnova katastrálního operátu v daném katastrálním území byla vyhlášena ke dni 25. 5. 2016. Katastrální úřad dále vyjmenoval listiny a skutečnosti, na jejichž základě provedl změny vlastnictví u dotčených nemovitých věcí. Jelikož katastrální úřad nedohledal ve sbírce listin žádný nabývací titul k pozemku p. č. Xa pro žalobkyni ani pro její rodiče, je tento pozemek nadále veden ve vlastnictví České republiky.
18. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním, v němž argumentovala obdobně jako v projednávané žalobě. Namítla tedy, že při zpracování geometrického plánu z roku 1958 došlo k chybě při vymezení hranice parcely p. č. Xb v rozporu s geometrickým plánem z roku 1942. Pochybnosti o správnosti podporuje skutečnost, že v evidenci KZEN byla tato parcela vedena na listu vlastnictví (dále jen „LV“) č. Xi s vlastnickým právem rodičů žalobkyně bez uvedené výměry.
19. Dne 28. 11. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

20. Předmětem sporu v projednávané věci je, zda je evidence hranic a vlastnického práva k pozemku p. č. Xb a s ním sousedících pozemků výsledkem zřejmého omylu při vedení a obnově katastru podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, a pokud ano, zda je možné tuto chybu napravit postupem podle citovaného ustanovení. Zatímco správní orgány obou stupňů si na obě otázky odpověděly záporně, žalobkyně jejich názor odmítla a trvá na zachování hranice jejího pozemku a vlastnických práv ve stavu, v jakém jej nabyli a užívali již její rodiče, a to právě prostřednictvím opravy chyby v katastrálním operátu.
21. Žaloba je nedůvodná.
22. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, řízení o opravě chyby předcházela obnova katastrálního operátu pro katastrální území H. p. M. přepracováním souboru geodetických

informací (analogové katastrální mapy vyhotovené v měřítku 1:2880) podle § 40 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona a § 55 katastrální vyhlášky, jejímž výsledkem je katastrální mapa v digitální formě.

23. Podle § 40 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona je obnova katastrálního operátu vyhotovením nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede přepracováním souboru geodetických informací.
24. Podle § 43 katastrálního zákona se při obnově katastrálního operátu přepracováním převádí dosavadní katastrální mapa do elektronické podoby.
25. Podle judikatury (viz kupř. rozsudky NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 As 264/2019 – 24, ze dne 6. 2. 2019, č. j. 1 As 401/2019 – 23, a ze dne 11. 5. 2020, č. j. 1 As 12/2020 – 44) je cílem tohoto druhu obnovy katastrálního operátu jeho aktualizace po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru). Jedná se o soubor úkonů evidenčního a technického rázu, který nesměruje ke změně právních vztahů. Právní vztahy k pozemku by mohly být dotčeny jen tehdy, byla-li by jejich případná změna doložena listinou. Při obnově katastrálního operátu přepracováním jsou hranice pozemků v terénu zaměřovány pouze výjimečně a veškeré ostatní hranice jsou do mapy v digitální podobě přebírány buď přímo z platné katastrální mapy vektorizací rastrového podkladu, nebo z již existující měřické dokumentace (srov. Barešová, Eva a kol. Katastrální zákon: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015). „Na rozdíl od obnovy katastrálního operátu novým mapováním se při obnově přepracováním nevychází z nového vyšetření hranic jednotlivých parcel v terénu. Základním podkladem pro tento typ obnovy je dosavadní katastrální mapa. Při přepracování jsou z dosavadní mapy zjištěny a do počítačově vedeného souboru zavedeny souřadnice všech lomových bodů hranic. Při přepracování tedy nevzniká fakticky nové mapové dílo, ale dosavadní mapové dílo je převedeno z pevné podložky do počítačového souboru, což umožňuje další vedení katastrální mapy pomocí výpočetní techniky“ (Baudyš, Petr. Katastrální zákon. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014).
26. Lze tedy uvést, že ve srovnání s obnovou katastrálního operátu novým mapováním či na podkladě pozemkových úprav [§ 40 odst. 1 písm. a) a c) katastrálního zákona], představuje obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací méně přesný způsob obnovy katastrálního operátu. Jeho podstatou je totiž pouze převedení naskenovaného rastrového obrazu papírové katastrální mapy do digitální podoby, případně se zahrnutím míst nově zaměřených či převzatých z původních zaměření. Cílem tohoto postupu je primárně převedení grafických informací do digitální podoby, hranice pozemků v terénu vyměřovány nejsou, či pouze výjimečně, „ke kvalitativnímu zlepšení z pohledu přesnosti tak dochází maximálně v případě opravy zákresu na základě využití původní zeměměřické činnosti“ (viz Doubek, P. komentář k § 40 a § 43 v ASPI, In Barešová, op. cit.).
27. Právě takto bylo postupováno i v posuzované věci, kdy ve vztahu k pozemku p. č. Xb byly hranice této parcely a údaje o vlastnickém právu převzaty a následně upraveny podle blíže specifikovaných geometrických plánů, které jsou původními výsledky zeměměřických činností pro určení těchto hranic ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) katastrální vyhlášky, a listin dokládajících existenci vlastnického práva k předmětným pozemkům.

28. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jemuž odpovídá obsah správního spisu, plyne, že pozemek p. č. Xb vznikl oddělením z pozemku p. č. Xj podle geometrického plánu z roku 1942 a vlastnické právo k němu nabyly paní P. na základě tržové smlouvy z téhož roku (zapsáno do nové knihovny vložky č. Xk). V roce 1958 byl pozemek p. č. Xb zapsán do nové knihovny vložky č. Xl podle tržové smlouvy ze dne 8. 11. 1957 s vlastnickým právem pro MUDr. V. P. a V. P.. Následně nabyli tento pozemek rodiče žalobkyně na základě tržové smlouvy ze dne 26. 6. 1958. V oblasti dotčených pozemků byla dále provedena rozsáhlá přeparcelace, což dokládá geometrický plán z roku 1958. Podle něj pozemek p. č. Xb v hranicích podle geometrického plánu z roku 1942 (dále jen „původní pozemek p. č. Xb“) zasahoval do nově vytvořených parcel (stanovišť) č. Xm, Xn, Xh, Xg a Xo. Ačkoliv tímto geometrickým plánem byly vytvořeny nové parcely, nedochovaly se (či ani nebyly založeny) listiny dokládající vypořádání vlastnických práv. K tomu soud uvádí, že to není překvapivé, neboť občanský zákoník z roku 1950 (zákon č. 141/1950 Sb.) nevázal vznik právních vztahů k nemovitým věcem na zápis do pozemkových knih. Postačovala smlouva, která podle vůle zainteresovaných subjektů mohla a nemusela být vložena do příslušné evidence. Jak k tomu správně konstatovaly správní orgány, pozemkové knihy od 1. 1. 1951 přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, protože neexistovala povinnost zaznamenávat jejich vznik, změny a zánik. V nově panujících politických poměrech zcela upadl zájem na evidování soukromých práv k nemovitým věcem. Socialistické hospodářství bylo založeno na plánování (mj. zemědělské) výroby a k naplnění těchto ambicí bylo potřeba především znát, kdo půdu obhospodařuje, a nikoli, kdo ji vlastní.
29. Žalovaný dále podrobně popsal vývoj zápisů týkajících se pozemků z dostupných listin až do roku 2017. Mimo jiné uvedl, že nesoulad zjištěný v souvislosti s obnovou katastrálního operátu spočívající v neevidování parcel zjednodušené evidence (původní pozemky p. č. Xb a Xc) opravil katastrální úřad na základě neměřického záznamu č. Xch. Tím byla doplněna katastrální mapa o část pozemku p. č. Xb (nově parcela p. č. Xf) a o část pozemku p. č. Xc (nově parcela p. č. Xa). Přitom parcela p. č. Xf byla zapsána na nový list vlastnictví s vlastnickým právem pro žalobkyniny rodiče podle zmíněné knihovny vložky č. Xl, od nichž je později nabyta žalobkyně. Pozemek p. č. Xc byl v roce 1942 zapsán v knihovny vložce č. 1, přičemž jako vlastník byl v evidenci uveden D. R.. Následně přešla správa majetku na Okresní národní výbor Praha-západ. Proto byl pozemek p. č. Xa zapsán do vlastnictví České republiky (srov. stranu 5 a násl. napadeného rozhodnutí).
30. Za tohoto stavu se žalobkyně domáhala opravy chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť má za to, že v jejím vlastnictví by měl být pozemek p. č. Xb v hranicích podle geometrického plánu z roku 1942.
31. Podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona opraví katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.
32. Podle § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do

katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic.

33. Oprava chyb v katastrálním operátu je faktický správní úkon, kterému nepředchází zákonem formalizovaný postup. Správní řízení zahájí katastrální úřad teprve poté, co mu je doručen nesouhlas oprávněné osoby s provedením či neprovedením opravy (rozsudek ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010 – 259). Řízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, tedy k dosažení souladu mezi **evidovanými** a skutečnými údaji. Oprava chyby nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. Provedením opravy zápisu se tak skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny (např. rozsudek ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134). Výčet chyb katastru, které lze opravit postupem dle § 36 katastrálního zákona, je taxativní a neumožňuje dané ustanovení aplikovat na jiné deficity, které nejsou v zákoně uvedeny. Pokud by katastrální úřad provedl tímto způsobem i jiné korekce údajů katastru, vybočil by z ústavní maximy čl. 2 Listiny základních práv a svobod, dle které lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon (srov. zejména rozsudky ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 2 As 144/2011 – 47).
34. Při opravě chybného údaje v katastru nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. V řízení o opravě chyb nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností (srov. rozsudek ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 86/2016 – 40), ale pouze takové chyby, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.
35. Katastrální úřad se při opravách chyb v katastrálním operátu sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají. V řízení o opravě chyby katastru však může činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 – 65, č. 2969/2014 Sb. NSS). Požadavek zřejmosti omylu navíc značí, že by se mělo jednat o omyl jednoznačně zjistitelný; katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná, například v důsledku protichůdných listin či jiných okolností (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 – 26). Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem (rozsudek ze dne 4. 5. 2018, č. j. 8 As 176/2017 – 39).
36. Soud předesílá, že se žalovaný řádně zabýval všemi námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání a zohlednil všechny relevantní listiny a zjištění učiněná v průběhu správního řízení (zejména pak skutečnostmi plynoucími z geometrického plánu z roku 1942 a následnými převody vlastnického práva k dotčenému pozemku). Žalobkyni tak nelze přisvědčit v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Samotný nesouhlas žalobkyně se způsobem, jakým žalovaný její námitky vypořádal, neznamená, že je napadené rozhodnutí stiženo namítanou vadou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, aj.). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak

podrobně by mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která je soudu znemožňuje přezkoumat v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 – 35).

37. V daném případě soud souhlasí se správními orgány v tom směru, že není důvod k opravě údajů v katastru, protože se neprokázal zřejmý omyl při jeho vedení ani při obnově. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný postupoval zcela v intencích rozhodných zákona (resp. katastrální vyhlášky) a související judikatury. Správní orgány vyšly z dostupných listin, které měly k dispozici, a došly ke zcela odůvodněnému závěru, že žalobkyně není vlastnící původního pozemku p. č. Xb (v hranicích vymezených geometrickým plánem z roku 1942), nýbrž v hranicích, které doznaly změn v důsledku skutečností podrobně popsanych žalovaným v napadeném rozhodnutí, tj. přeparcelace, listin o převezech vlastnických práv, opravy nepřesností atd.
38. Žalobkyně ve své argumentaci pomíjí to, že se hranice původního pozemku p. č. Xb v průběhu času změnily, což dostatečně dokládá obsah správního spisu i odůvodnění správních orgánů. Žalobkyni, ostatně také správním orgánům, lze přisvědčit, že evidence dotčených pozemků trpěla nedostatky, zejména jde-li o jejich nepřesné výměry. Ovšem to samo o sobě nepředstavuje zjevný omyl, kvůli němuž by bylo možné aktivovat institut opravy chyby v katastru. Není pravdou, že správní orgány nevyšly z geometrického plánu z roku 1942, jak namítá žalobkyně. Obsah správních rozhodnutí svědčí o opaku, neboť správní orgány vyšly z toho, že pozemek p. č. Xb vznikl právě na základě zmíněného geometrického plánu. Následný vývoj však hranice a tudíž i výměry pozemků změnil, byť nemohly být z důvodů absence doprovodných listin rozkryty některé podrobnosti změn v evidenci vyvolané zejména přeparcelací v roce 1958. Správní orgány přesto vyšly z dostupných listin, které žalobkyně přesvědčivě nezpochybnila. Podle shora citované judikatury nelze takový stav v žádném případě kvalifikovat jako zřejmý omyl při vedení katastru, který by odůvodnil opravu chyby v evidenci. Bez významu pro nynější řízení je i to, že rodiče žalobkyně, stejně jako následně ona, užívali pozemek p. č. Xb v původních hranicích podle geometrického plánu z roku 1942, tj. v rozporu s pozdější evidencí. Podstatné je, že žalobkyně nepředložila žádnou listinu, která by dokládala existenci jejího vlastnického práva k pozemku p. č. Xa. Z toho důvodu se také nemohla v řízení o opravě chyby úspěšně domáhat toho, aby správní orgány (na základě této neexistující listiny) provedly opravu chyby spočívající v zápisu vlastnického práva k dotčenému pozemku v její prospěch. Jak již totiž soud zdůraznil výše, v řízení o opravě chyby nejsou správní orgány oprávněny rozhodovat o vzniku, změně nebo zániku věcných práv, takovou pravomocí je nadán pouze civilní soud. Stejně tak katastrální úřad nedohledal žádné listiny, které by svědčily o vlastnickém právu žalobkyně, popř. jejích rodičů k části zemského povrchu nyní označeného parcelním číslem Xa. Postupoval proto správně, pokud opravu podle požadavku žalobkyně neprovedl.
39. Žalobkyně sama nepřednesla, až na několik obecných tvrzení či označení nesrovnalostí ve výměrách pozemků, žádné dostatečně konkrétní skutečnosti svědčící o zřejmém omylu v evidenci. Při tvorbě geometrického plánu z roku 1958 se evidentně z geometrického plánu z roku 1942 vycházelo, o čemž svědčí jeho vyobrazení (změny jsou vyznačeny přes geometrický plán z roku 1942). Žalobkyně vůbec nerozvedla, jak měl pochybit odpovědný pracovník při vyhotovení geometrického plánu z roku 1958. Skutečnost, že tímto plánem byla provedena přeparcelace nesvědčí bez dalšího o pochybení, ale toliko o změně, kterou

správní orgány po právu převzaly ze zachovaných podkladů při obnově katastru. Zcela odůvodněně tak později vytvořily nový pozemek p. č. Xa, což také žalovaný doložil grafikou na straně 5 napadeného rozhodnutí. Z výše rozebraných důvodů má soud za to, že správní orgány vyložily § 36 katastrálního zákona i § 44 katastrální vyhlášky správně a v souladu s citovanou judikaturou. Žalovaný napadené rozhodnutí zcela dostatečně odůvodnil, přičemž nijak neporušil zásady činnosti správních orgánů, jak obecně namítla žalobkyně. Na uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalobkyně obsažené v replice, že nabytí vlastnického práva jejími rodiči v roce 1958 podléhalo kontrole příslušného orgánu. V daném katastrálním území totiž byly následně provedeny změny hranic původního pozemku p. č. Xb. Soud tedy uzavírá, že správní orgány vycházely z obsahu příslušných listin a zjištěných skutečností a že dostatečně vypořádaly námitky žalobkyně uplatněné v průběhu řízení.

40. Pakliže žalobkyně tvrdí, že jí byla postupem správních orgánů odňata část zemského povrchu, kterou již její právní předchůdci oplotili, užívali a považovali (i s ohledem na stav katastrální mapy) za své vlastnictví, konstatuje soud nad rámec nutného odůvodnění, že žalobkyně má možnost obrátit se na civilní soud s žalobou na určení vlastnického práva (či dle okolností žalobou na vyklizení). Soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, týkající se vydržení (§ 1089 a násl.), vč. institutu vydržení mimořádného (§ 1095), a jeho přechodná ustanovení, která řeší případné použití dříve platných předpisů občanského práva (§ 3028) a běh některých vydržecích lhůt (§ 3066).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu